

บทที่ ๒

แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิชาภาษาเขมรเป็นวิชาในศาสตร์ด้านมนุษยศาสตร์ กลุ่มภาษา ที่มีการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะวงการแคบ ๆ คือ ในเป็นวิชาเอกหรือเป็นวิชาโท ระดับอุดมศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาในสถาบันเฉพาะ และเป็นรายวิชาในโครงหลักสูตรสำหรับผู้เรียนวิชาเอกด้านภาษาไทย เป็นวิชาเลือกสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้ แม้ภาษาเขมรจะเป็นภาษาคนละตระกูลกับภาษาไทย คือ เป็นภาษาในตระกูล มอญ-เขมร หรือ ตระกูลออสโตรเอเชียติก แต่ก็มีลักษณะร่วมทางภาษากันอยู่ โดยเฉพาะการยืมคำ หรือแลกรับคำของกันและกันมาใช้ ในที่นี้ผู้วิจัยจึงทบทวนและศึกษาเอกสาร ตำราเรียน ของผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการสอนภาษาเขมรในระดับอุดมศึกษาและมีทักษะใช้ภาษาเขมรถิ่นไทยรวมถึงภาษาเขมรมาตรฐาน ตลอดจนรายงานวิจัยพัฒนาหลักสูตรภาษาเขมรระดับเบื้องต้นของผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาโดยตรง เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

๒.๑ เอกสารเกี่ยวกับภาษาเขมรเบื้องต้นแบบและการออกแบบฝึกทักษะ

ผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนภาษาเขมรในระดับอุดมศึกษา สงบ บุญคล้าย (๒๕๓๖, คำนำ-สารบัญ) ได้เรียบเรียงแบบเรียนประกอบชุดแบบฝึกหัดและวัดผลการเรียนภาษาเขมรเพื่อเป็นเอกสารประกอบการสอนรายวิชา ๑๖๘๐๑๐๑ ภาษาเขมรเบื้องต้น ๑ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยได้เรียบเรียงและจัดทำขึ้นสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาเขมรเป็นภาษาที่สองและสำหรับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับภาษาเขมรมาก่อน ทั้งนี้ ได้ชี้แจงว่าสำเนียงภาษา ตลอดจนคำศัพท์ได้ถือตามแบบภาษาเขมรมาตรฐานในประเทศกัมพูชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำเนียงของชาวพนมเปญ อย่างไรก็ตาม ถือเป็นข้อลำบากในเรื่องของการถ่ายเสียงเป็นอักษรไทยให้ตรงกับเสียงในภาษาเดิม เนื่องจากมีเสียงหลายเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยการเรียนภาษาเขมรสำหรับผู้ที่ไม่คุ้นเคยจึงควรได้ฝึกกับเจ้าของภาษาโดยตรง จึงจะสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

เนื้อหาของแบบเรียน แบ่งเป็น ๓ บทใหญ่ ๆ และมีชุดแบบฝึกหัดประจำบทและแบบทบทวนเนื้อหา ได้แก่

บทที่ ๑ อักษรวิธีขอมเขมร

- พยัญชนะและสระ
- คู่พยัญชนะเสียงเล็ก – เสียงใหญ่

- การประสมอักษรเบื้องต้น
- แบบฝึกอ่านอักษรขอมเข็ยงเสียงเล็ก
- แบบฝึกอ่านขอมเข็ยงเสียงใหญ่
- เครื่องหมายกำกับพยัญชนะ
- เครื่องหมายวรรคตอนภาษาเขมร
- พยัญชนะตัวสะกด
- เข็ยงอักษรภาษาเขมร
- การอ่านคำอักษรซ้อน
- แบบฝึกอ่านคำสองพยางค์ซ้อน
- การใช้อักษรขอมบรรจงบันทึกคำบาลี

แบบฝึกอ่านอักษรขอมบรรจง

บทที่ ๒ บทสนทนาภาษาเขมร

- บทสนทนาที่ ๑ วลีและคำที่ใช้อยู่เสมอ
- บทสนทนาที่ ๒ ในห้องเรียน
- บทสนทนาที่ ๓ ที่ตลาด
- บทสนทนาที่ ๔ การแนะนำตัว
- บทสนทนาที่ ๕ เครื่องญาติ
- บทสนทนาที่ ๖ อาชีพต่าง ๆ
- บทสนทนาที่ ๗ ภูมิอากาศ
- บทสนทนาที่ ๘ ขอเช่าห้องในโรงแรม
- บทสนทนาที่ ๙ การแต่งตัว
- บทสนทนาที่ ๑๐ การรับประทานอาหารนอกบ้าน

แบบฝึกหัดทบทวน

บทที่ ๓ ระบบการเขียนบทสนทนาภาษาเขมร

- บทสนทนาที่ ๑ วลีและคำที่ใช้อยู่เสมอ และแบบทบทวน
- บทสนทนาที่ ๒ ในห้องเรียน และแบบทบทวน
- บทสนทนาที่ ๓ ที่ตลาด และแบบทบทวน
- บทสนทนาที่ ๔ การแนะนำตัว และแบบทบทวน
- บทสนทนาที่ ๕ เครื่องญาติ และแบบทบทวน
- บทสนทนาที่ ๖ อาชีพต่าง ๆ และแบบทบทวน

- บทสนทนาที่ ๗ ภูมิภาค และแบบบททวน
- บทสนทนาที่ ๘ ขอเช่าห้องในโรงแรม และแบบบททวน
- บทสนทนาที่ ๙ การแต่งตัว และแบบบททวน
- บทสนทนาที่ ๑๐ การรับประทานอาหารนอกบ้าน และแบบบททวน

การเรียงเรียงเนื้อหาบทเรียนและการวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชาดังกล่าวจึงเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและเกิดทักษะภาษาเขมรในระดับเบื้องต้น ได้แก่ ลักษณะทั่วไปของภาษาเขมร การเรียนรู้พยัญชนะ สระ ประสมคำ การสนทนาและเรียนรู้คำศัพท์ในชีวิตประจำวัน

นอกจากนี้ สุเพีย โส (๒๕๕๗, ๒-๑๑) ได้ศึกษาวิจัยถึงพัฒนาหลักสูตรภาษาเขมรเบื้องต้น เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนในอำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนบ้านตาเหล็ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขานีเขต ๑ โดยมีวัตถุประสงค์ให้กลุ่มเป้าหมายได้เรียนรู้ภาษาเขมรเบื้องต้น โดยเน้นทักษะทางภาษาด้าน การฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อสื่อสารกับคนในท้องถิ่นและชาวกำพูชา (เขมร) ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ ยังเป็นส่วนหนึ่งในการเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาประเทศเพื่อนบ้านให้แก่เด็กเรียนก่อนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พร้อมทั้งช่วยกระตุ้นให้กันเรียนกลายเป็นผู้นักอนุรักษ์ และสืบทอดภาษาเขมรถิ่นไทยจากผู้ปกครองและคนในท้องถิ่นให้คงอยู่ตลอดไปจากรุ่นสู่รุ่นอีกด้วย

หลักการของการวิจัยพัฒนาเป็นหลักสูตรมี ๕ ประการ ได้แก่ ประการที่ ๑ เป็นหลักสูตรเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประการที่ ๒ เป็นหลักสูตรที่มีจุดประสงค์และผลการเรียนรู้เพื่อพัฒนานักเรียนใหม่มีความรู้ความสามารถ ในทักษะทางภาษาด้านการฟัง การดู การพูด การอ่านและการเขียนภาษาเขมรเบื้องต้น เพื่อสื่อสารกัน ในชีวิตประจำวัน รู้จักวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตของชาวกำพูชามากยิ่งขึ้นและพัฒนานักเรียนให้ มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์เหมาะสม เป็นพลเมืองไทย พลเมืองอาเซียน และพลโลก ประการที่ ๓ เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่น ทั้งด้านเนื้อหาสาระ เวลา และการกิจกรรมการเรียน การสอน ประการที่ ๔ เป็นหลักสูตรที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ประการที่ ๕ เป็นหลักสูตรสำหรับใช้จัดการเรียนการสอนทั้งในระบบและนอกระบบตามอัธยาศัย

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรดังกล่าว ผู้วิจัยได้วางไว้ ๖ ประการ ดังนี้

๑. เพื่อให้เด็กมีความรู้ความสามารถด้านหลักการพื้นฐานของภาษาเขมร ได้แก่ พยัญชนะ สระ ตัวสะกด พยัญชนะเพิ่ม สระเต็มตัว พยัญชนะควบกล้ำ การสะกดคำศัพท์ และตัวเลข
๒. เพื่อให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ และประโยคง่าย ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อการเสนอความคิดเห็นของตนเอง หรือขอความคิดเห็นจากคนอื่นได้

๓. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้สามารถด้านการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียนภาษา เขมรเบื้องต้นเพื่อสื่อสารกับชาวกำพูชาในชีวิตประจำวันได้

๔. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรมการใช้ภาษาเขมรในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และ การประกอบอาชีพในอนาคต

๕. เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนกลายเป็นผู้นุรักษ์ และสืบทอดมรดกภาษาเขมรถิ่นไทย จากพ่อแม่ และคนในท้องถิ่น

๖. เพื่อให้นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ๕ ประการ ได้แก่ มีความซื่อสัตย์ สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง และมีจิตสาธารณะ

เนื้อหาสาระสำคัญของหลักสูตรคือ กลุ่มเป้าหมายสามารถฟัง ดู พูด อ่าน และเขียนพยัญชนะตัวเต็มและพยัญชนะตัวเชิงได้ อีกทั้งสามารถจำแนกพยัญชนะปนพวก ออ และ โอ เรียนรู้เกี่ยวกับพยัญชนะตัวเต็มและพยัญชนะตัวเชิง เสียงพยัญชนะ วิธีเขียนพยัญชนะตัวเต็มและพยัญชนะตัวเชิง สระเต็มตัว สระนิสสัย ตามเสียง พยัญชนะพวกออ และโอ ได้ สามารถฟัง ดู พูด อ่าน และเขียน คำศัพท์ที่มีโครงสร้างพยัญชนะ และสระนิสสัยได้ การเรียนตัวเลข การนับจำนวน นักเรียนสามารถรู้จักตัวสะกด เสียงตัวสะกด และเครื่องหมายบ่อนตอก (◌) ได้ นักเรียนสามารถฟัง ดู พูด อ่าน และเขียน คำศัพท์ที่มีโครงสร้างพยัญชนะ สระ และ ตัวสะกด พร้อมทั้งเครื่องหมาย (◌) ได้ นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์ ที่มีอยู่ในบทเรียน และสร้างประโยคได้ เรียนรู้เกี่ยวกับตัวสะกด เครื่องหมาย บอน-ตอก (◌) เสียง ตัวสะกด และวิธีสะกดคำศัพท์ การอ่าน เขียนประสมคำ อักษรควบกล้ำ คำซ้อนพยัญชนะ ตลอดจนการเรียนรู้และคัดคำศัพท์ภาษาเขมรสำหรับชีวิตประจำวัน

สื่อการเรียนการสอน (เครื่องมือ) ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ หนังสือเรียนภาษาเขมรเบื้องต้น ใบความรู้ วัสดุทัศน รูปภาพประกอบ ตารางพยัญชนะ สระ และเลข บัตรพยัญชนะ สระ และคำศัพท์ วัสดุอุปกรณ์ และใบงาน โดยได้ตั้งเป้าประสงค์ด้านคุณภาพของนักเรียนหลังจากจบหลักสูตรภาษาเขมรเบื้องต้นให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถ ดังนี้

๑. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค ง่าย ๆ และ บทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำ และกลุ่มคำศัพท์ที่ฟังได้ตรงตาม ความหมาย ตอบคำถามจากการฟัง หรือการอ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทาน ง่าย ๆ ได้

๒. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้ คำสั่ง และคำ ขอร้องง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว และเพื่อน ๆ บอกความรู้สึกของ ตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

๓. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของ บุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟัง หรืออ่าน

๔. พูด และทำท่าประกอบตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของชาวกัมพูชา บอกรู้ชื่อ และ คำศัพท์ทางกาย ๑ เกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ หรืองานฉลอง ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเขมร และการเขารวม กิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

๕. บอกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระ คำ กลุ่มคำ และประโยคทางกาย ๑ ของภาษาเขมร และภาษาไทย

๖. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ได้

๗. ฟัง/พูดในสถานการณ์ทางกาย ๑ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว หองเรียน ตลาด การเดินทาง หรือเวลาว่าง นันทนาการ สุขภาพ สวัสดิการ การซื้อขายอาหาร เครื่องดื่ม และสิ่งของต่าง ๆ เป็นต้น

๘. ใช้ภาษาเขมรเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องของเรื่องราวใกล้ ๆ ตัว

๙. มีทักษะการใช้ภาษาเขมร (เน้นการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน) เพื่อสื่อสาร ตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน ตลาด การซื้อขายอาหาร เครื่องดื่ม และสิ่งของอื่น ๆ ที่ จำเป็นในชีวิตประจำวัน (ในวงคำศัพท์ประมาณ ๕๕๐-๗๗๐ คำ)

๑๐. ใช้ประโยคคำเดียว และประโยคเดียว เพื่อสนทนากัน หรือโต้ตอบตามสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

เป้าประสงค์ข้างต้น เป็นข้อมูลที่สามารถแสดงให้เห็นผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนการสอนภาษาเขมรเบื้องต้นที่นอกจากจะวัดผลด้านความรู้หลักภาษาเขมรเบื้องต้นแล้ว ยังวัดผลด้านการใช้ภาษาเขมรเบื้องต้นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

๒.๒ รายงานวิจัย/ ปริญญานิพนธ์ด้านผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนการสอน

ในที่นี้ขอกล่าวถึงงานปริญญานิพนธ์ที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรถิ่นในชีวิตประจำวัน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับปรับใช้ให้เหมาะสมกับงานวิจัยในชั้นเรียนนี้ ทั้งนี้ งานปริญญานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียน การสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรถิ่นไทยในชีวิตประจำวันมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน ตาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์-การสอน) สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ของ สมจิตต์ ธนากุล (๒๕๓๐, บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาความก้าวหน้าใน การอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์หลังการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จังหวัดสุรินทร์ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑. สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์เพื่อใช้ในการซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๓๙ ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น โรงเรียนท่าตุมประชาเสริมวิทย์ อำเภอท่าตุม จังหวัดสุรินทร์

๒. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงผันวรรณยุกต์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐

๓. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริม ระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๓๙ โรงเรียนท่าตุมประชาเสริมวิทย์ อำเภอท่าตุม จังหวัดสุรินทร์ ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น และเป็นนักเรียนที่ทำคะแนนทดสอบการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ก่อนการสอนซ่อมเสริมได้ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยจำนวน ๓๐ คน แล้วแบ่งเป็น ๓ กลุ่ม กลุ่มละ ๑๐ คน เพื่อดำเนินการสอนโดยใช้แบบฝึกสอนซ่อมเสริมการออกเสียงการผันวรรณยุกต์ และเมื่อจบบทเรียนแล้วจึงทดสอบหลังการสอนซ่อมเสริม โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนการสอนซ่อมเสริม ต่อจากนั้นได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึก โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริม โดยใช้สถิติ t-test และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริม ระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายโดยใช้สถิติ t-test

ผลการศึกษาวิจัยพบว่าแผนการสอนโดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์มีประสิทธิภาพ ๘๖.๒๔ / ๘๘.๐๐ ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริมของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริม ระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ข้อมูลผลงานปริญญาานิพนธ์อันเป็นงานวิจัยของ สมจิตต์ ธนากุล แสดงให้เห็นความสำคัญของการวัดผลการเรียนรู้ด้านการอ่านอันเป็นทักษะหนึ่งของการเรียนรู้ภาษาหนึ่ง ๆ

งานปริญญาานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์-การสอน) สาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดย ประกอบกุล ชื่อเจริญ (๒๕๓๒, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาประเด็นความก้าวหน้าของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนกระสังพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์ โดยใช้แบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมเรื่องประโยคความเดียว โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑. ศึกษาความก้าวหน้าของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นเพื่อสอนซ่อมเสริมวิชาหลักภาษาไทยเรื่องประโยคความเดียวสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่พูดภาษาเขมร โรงเรียนกระสังพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์

๒. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๓๒ โรงเรียนกระสังพิทยาคม ซึ่งทำแบบทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย จำนวน ๖๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบและแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมเรื่องประโยคความเดียว จำนวน ๘ ชุด นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเรียนจากแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมเรื่องประโยคความเดียวด้วยตนเองและผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุม เมื่อจบบทเรียนแล้วทำการทดสอบหลังเรียน ต่อจากนั้นได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ match paired t-test ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนจากการใช้แบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมเรื่องประโยคความเดียวและแบบฝึกมีประสิทธิภาพ ๙๖.๒๘ / ๘๖.๗๕

ข้อมูลข้างต้นยังผลให้ผู้วิจัยนำมาได้เห็นประเด็นสำคัญของการวิจัยผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนด้วยการวัดผลก่อนและหลังเรียน โดยนำมาประยุกต์ใช้กับการวัดผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนการสอนภาษาเขมร ทั้งนี้ จากตำราวิชาการเพื่อผลิตสื่อการสอน ปรินญาพนธ์และงานวิจัยข้างต้น เป็นการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการและตั้งปัญหาวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน เสริมสร้างทักษะทางภาษาเขมรให้แก่ผู้เรียน ผู้วิจัยจึงได้แนวทางในการวิจัยในชั้นเรียนด้วยวิธีการสร้างเครื่องมือวิจัยที่สอดคล้องกับการวัดผลทักษะการสื่อสาร (ฟัง พูด อ่าน เขียน) เพื่อได้รู้ถึงทักษะด้านการใช้ภาษาเขมรเพื่อการสื่อสารเบื้องต้นของนักศึกษา จากผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนการสอนว่ามีประสิทธิผลเพียงใด และนำไปปรับปรุงในการจัดการเรียนการสอนสำหรับภาคการศึกษาต่อ ๆ ไป